ЗАНОТОВАНІ ЕМОЦІЇ

МИХАЙЛО НЕВІДОМСЬКИЙ

Наталії
від
Міхі

Творчих ідей, дивних віршів,
щоб завжди за спиною
були крила!

Михайло Невідомський

Занотовані емоції

Хмельницький
Видавець Стасюк Л.С.
2015

УДК 821.161.2
ББК 84(4УКР)
Н40

Невідомський М.В.

Н40 Занотовані емоції – Хмельницький, Видавець ФО-П Стасюк Л.С., 2015. – 24 с.

ISBN 978-617-7299-08-9

«Занотовані емоції» – чергова збірка віршів молодого поета і музиканта Михайла Невідомського. Сама назва книжки вказує на те, що читаючи поезії, ви поринете в багатий внутрішній світ почуттів і переживань автора. Кожен твір – це окрема маленька історія із життя Михайла, подекуди лірична й сумна, інколи просякнута надією і сподіванням на краще, власне, як і саме життя.

Книга розрахована на широке коло читачів.

Редактор Світлана Рачинська.

УДК 821.161.2
ББК 84(4УКР)

ISBN 978-617-7299-08-9

«Вірші, що пишуть дивні люди…»

Він, напевно, останній із романтиків… Саме такі слова спадають на думку, коли читаєш поезії Михайла Невідомського. Глибоко ліричні, сумовито-ностальгійні, від яких лине тугою за тим прекрасним, що було, та вже давно минуло, або ж тим, про що марилося, та не здійснилося. Подекуди аж надто прості, але ж, як відомо, все геніальне – просте; сповнені потаємним сенсом, який зрозуміють і відчують далеко не всі, а такі ж романтики, які блукають світом у пошуку рідної душі та справжньості. Надзвичайно мелодійні. Заплющ очі, затамуй на хвильку подих, забудь про навколишній світ, прислухайся, і ти обов'язково почуєш пісню. Нехай ще ненароджену, проте вона існує – на сторінках збірки, яка зараз перед тобою.

Михайло Невідомський, здається, повністю занурився у власний світ. І, повірте, він значно кращий за справжній. Хлопець не визнає штампів та умовностей, які так хвилюють простих людей. Він проти статусів та ярликів, якими так люблять прикриватися інші, щоб не оголювати свою душу. Михайло за щирість і справжність, будь-то кохання, творчість чи життя.

Ти закований вже давно
У дроти Інтернет-ілюзій,
Проживаючи псевдо-життя,
Долучаючи псевдо-друзів.

Перегортаю сторінку за сторінкою, скільки болю в його віршах! Так, наш світ недосконалий, і Михайло вказує на це, ніби благаючи схаменутись і простягнути руку допомоги ближньому.

У вени вино.
Вже все все одно.
Лежиш на снігу,
Ковтаєш нудьгу.

Сльозинки на лід,
А в когось обід.
Занедбаний світ.
Обірвали політ.
Поруч їдуть авто,
В них проблеми чужі.
Ну а в тебе вино,
Ну а ти на межі...

Автор «Занотованих емоцій» дивний, і я знаю точно, що він не образиться на таке означення, бо дивний для нього – найкращий комплімент. Саме дивні і непомітні, за філософією Невідомського, є творцями всього найкращого в житті.

З таких непомітних
І робиться вітер,
Який цьому світу
Дарує надію -
Вона десь існує,
І я в неї вірю...

А я вірю в Михайла Невідомського. Вірю, що всі його мрії здійсняться (чи то знайти справжнє кохання, чи жити у Львові) і що про нього як про надзвичайно талановитого і перспективного поета та музиканта дізнаються багато шанувальників сучасної української поезії. А поки що цікавої тобі подорожі, читачу, у світі «Занотованих емоцій» Михайла Невідомського!

Віоліна СИТНІК, письменниця, журналіст

Вона

Вона десь існує -
Сидить і сумує.
П'є чай з бергамотом
І дивиться фото.
Звичайна для всіх,
А для мене незвична,
Дівчина-біль,
Любить літо і тишу.
Люди проходять,
Її не помітять,
З таких непомітних
І робиться вітер,
Який цьому світу
Дарує надію -
Вона десь існує
І я в неї вірю...

Моменти

Збирай моменти, а не речі,
Збирай в кишені почуття,
А то в гонитві за грошима,
Спливе твоє пусте життя...

Між рядками

Між рядками живе печаль.
Кораблик надій відчалив.
Лишивши лиш відчай і чай
Та інші цікаві сплави.
Живем на планеті "Земля".
Лягаєм покірно у землю,
Залишивши записку "не я" -
Помираєм за хибні ідеї.
Між рядками живе печаль,
Між рядками живе мовчання,
Це не наше з тобою життя,
Це не наше з тобою змагання.

Закохані рани

Ми ніколи не йшли за руку,
Ми ніколи не спали в ліжку,
Не були ми ніколи в клубах,
Не читали гламурні книжки.
Ми ніколи не станем ними,
Ми ніколи не станем вами,
Ми лише дві закохані тіні,
Ми лише дві закохані рани...

Колись

Колись ти курила смуток,
Колись ти тікала від мами,
Тепер ти уже не куриш,
Тепер ти вже маєш плани...
Змінила колір волосся,
Змінила чорні одежі,
Наділа маленькі крила
І вийшла за власні межі...

Обійми себе сама

Щоб не чути слів даремних -
Обійми себе сама.
Це хоч трішечки приємно,
Обійми себе сама.
Не продай себе за гроші,
Обійми себе сама.
В Україні, чи у Польші -
Обійми себе сама.
Завари під вечір чаю,
Ти віднині не сама,
Ти ж не вітер обіймаєш?

Давай говорити віршами!

Давай говорити віршами!
Змішаєм рими із тишею,
Змішаєм нерви із голосом,
Будь ласка, тільки не голосно.
Давай говорити віршами
І вірити нашим сумнівам,
Давай не ставати злішими,
А станемо тихим рупором.
Давай говорити віршами!
На сонці, або у затінку -
Образи не зроблять гіршими,
Вони всі кричать з"Титаніка".
Давай говорити віршами!
Удвох обійняшись душами...
Нехай, ці вітрила і порвані,
Та з місця човни наші зрушені.

Між нами

Між нами мости і міста,
Між нами багато думок,
Між нами багато людей,
Між нами багато річок.
Між нами стежки розбиті,
Між нами забуті вірші,
Між нами багато криків,
Між нами війна і тиша
Хотів би знешкодити відстань,
Відчути твоє мовчання.
Між нами багато болі,
Між нами багато страждання.
Я вірю,що серце все знає,
Удари його не брешуть.
Зітреться із часом відстань -
Зітруться між нами межі...

Самотні

Ми всі по своєму самотні -
У грудні,травні чи у жовтні.
Хоч поруч ніби хтось і є,
Самотність в нас завжди живе...

Закінчила жити в тридцять

Закінчила жити в тридцять.
Сказала що вже доросла.
Себе загубила в числах.
Скалічила сумнівом простір.
Кохання - давно як звичка,
Звичайні всі дні і ночі,
А колись малювала вічність,
А колись мала інші очі.
Ти закінчила жити в тридцять,
Хоч і мала б іще літати.
Ну згадай же себе в шістнадцять!
Хто зашив тобі в серце плати?
Діти виростуть, стануть дорослі,
Ну а потім у них будуть діти.
Так і треба, напевно, у світі.
Лиш би радив тобі не старіти.
Лиш би радив тобі не стирати
Все що людям дарує крила.
Не закінчуй життя у тридцять,
Не копай для душі могилу...

Ми

А ми могли б...
Пірнати в глиб.
Удвох, без них,
Без тих - чужих.
А ми могли б,
Та інший шлях.
У тебе він,
У мене страх.
І ці мости - не перейти.
Пустелі в пошуках води.
Поети в пошуках емоцій,
А ми з тобою просто в шоці.

Юлія

Юлія
Біль і я
Ти і сни
До весни
Юлія
Це життя
Я не той
Ти не та
Юлія
Ти і я
Назавжди
Лиш зажди...

Цеглянами

Як дощ розмиває пил -
Так і ми позбуваємось крил.
Так і ми забуваєм святе,
Все не так і уже не те.
Бо не вірили вірним очам,
Бо ішли не на світло, а спам.
Бо заручники різних потреб,
Вже звикаєм до криків - HELP!
Вже звикаєм до чорних новин.
Це не я там вмираю. Це він.
Скаженіє навколо життя.
Цеглянами стаєм ти і я.

Свою картину

Хотів обійняти вас всіх,
Як маленьку плаксиву дитину.
Заспокоїти, рани загоїть,
Обєднати в одну родину.
Але злості занадто багато.
Замість квітів даруєте кулі.
Я залишуся сам без вас.
Малювати свою картину...

Львів

Про Львів не вистачить слів.
Це місто єдине, де б жити хотів.
Зустріти кохану, писати вірші.
Там інше усе, там інші усі.
Я мрію про Львів, про місто дощів.
Це місто поетів, це місто творців.
Там правда, там віра, там крила любові.
Єдине що хочу - це жити у Львові.

Самотність

Ти тікаєш від неї щодня,
Ти її не запрошуєш в гості.
Та ця леді приходить сама,
І приходить вона не просто.
Закриває тебе від людей,
Не пускає тебе з коробки.
Піднімає тебе до петлі,
Відмічає тебе на "фотках".
Ти закований вже давно
У дроти інтернет-ілюзій.
Проживаючи псевдо-життя,
Долучаючи псевдо-друзів.

На зустріч однокласників

На зустріч однокласників
Прийшла життям потаскана.
Розбита і розламана
І вже давно не мамина...
Сидиш у колі сумнівів,
Немає чим похвастатись,
А в них вже діти виросли,
Обличчя їх зістарились...
А ти ще досі бавишся,
Хоча й життя розбавило:
Встаєш. Біжиш. Дістало все!
І з ними не цікаво так...
У подушку поплакала,
Попила чаю з печивом,
Вдихнула, дуже глибоко
Пірнувши в рідну течію...

Може

Може колись ми з тобою
Залишимся десь на одинці.
І забудем про все на світі,
І залишимо маски на гілці.
Ти обіймеш і щиро всміхнешся,
Поцілуєш мене у щоку,
Ми підемо по вулиці довгій,
Ми підемо повільним кроком.
Ну а потім скінчиться казка,
Ми по різним розідемось норам,
Ось таке моментальне щастя!
Ось таке моментальне горе...

Зміст

Літературно-художнє видання

Михайло Валентинович Невідомський

Занотовані емоції

Лірика

Українською мовою

Художнє оформлення обкладинки – Юлія Осінцева

Дякую Богу, рідним, Віктору Брагінському, Марії Морозенко, Світлані Рачинській, Віоліні Ситник, Юлії Шатило, Анні Бованенко, Ользі Моторі, Дарії Романовій, Mariko Shiden, Надії Андрікевич, Наталії Доморословій, Юлії Осінцевій, Вікторії Кириченко, Максиму Пилипенко, Євгенії Синельник та всім хто чує...

Підписано до друку 03.07.2015 р.
Формат 60x84 1/16. Папір офсетний.
Гарнітура «Times»
Друк RISO. Ум. друк. арк. 1,40
Обл. вид. арк. 1,63.
Наклад 100 прим. Зам. 229

Видано та виготовлено
Видавець ФО-П Стасюк Л.С.
м.Хмельницький, вул.Дубініна, 6/2.
тел. 0978557497
E-mail: lilia_stasuk@mail.ru
www.vidatiknigu.com.ua
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до державного реєстру видавців, виготівників
та розповсюджувачів видавничої продукції
Серія ДК №4270 від 22.02.2012р.

МИХАЙЛО НЕВІДОМСЬКИЙ

ISBN 978-617-7299-08-9

